

Мария Илиева
Лунна соната

Луната – сребърно око
изтича над смълчаните комини.
Със топли длани нощта те гали,
разплита нишката в години.
Въздишка спотаена вечерта.
Изцежда мракът тишината в капка,
прихлупени очи – умира светлина,
душата свива се във тъгъл от
мълчание.
И неми са надеждите удавени,
със тъмен ритъм
бие
ударът живот,
пулсират вени...
Светофар премигва
и угасват във затвора на клепач.
Мълчание докосва ме
във тиха полунощ.
Прогорените следи болят
от неразбрани стъпки...
Загледана в отлитащата нощ,
аз пак се питам...
Стряскаат се фасади
от сърцето блъскащо
разкъсва се нощта!
Говори ми!
Измислени, стрелките
с безразличие се движат...
Излишните неща са неми.
Тръгват си мечтите,
излитат като ято птици
– размити образи
във огледални отражения.
Докосна ме във топлия сумрак,
без думи...
Гъста тишина
във мен пропи се,
а нощта
разгърдена изплаква себе си,
в кървящи стихове...

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10120>]